

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 2. De Vtilitate ejusdem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

1. Ioan. 1.

Associa te semper Deo, cum Patre, Filio & Spiritu Sancto tua sit conversatio: *Sit societas nostra cum Patre & Filio eius Iesu Christo.* Recordare, documenti illius

Aug. in Psal.

D. Augustini: anima nequit esse sola & sine ullius comitatu, si non admittit præsentiam Dei, Dæmonii admittet præsentiam & consortium: *Qui non dat locum Divina inspirationi, dabit locum diabolica suggestioni.*

In vit. P.P.

Undè optimè dixit Diocles intruendo Palladium: *Cum discedit anima à Dei præsentia, statim vel Diabolus, vel bestia efficitur: subito enim prolabitur in affectum aliquem inordinatum sensualitatis aut superbia.*

CAPUT II.

De Utilitate.

INter alios quamplurimos & penè innumeros fructus, quos in animam progenerat præsentia Dei, tres solum, utpotè principales, recensentur. Primus est mortificatio affectuum. Secundus acquisitio virtutum in summo gradu & perfectione. Tertius est pax & quies animi imperturbabilis.

Quò ad primum, quemadmodum, ut effronis dometur equus, necesse est, inquit D. Augustinus, inquiratur homo, qui eum domet; non enim à seipso, sed alterius virtute & industria equus domari potest: pari ratione, ut inordinatus quidam refrenetur & reguletur animus, unicum superest remedium recursus ad Deum: siquidem à seipso homo dirigi nequit: *Ve dometur equus, quaritur homo? ergò, ut dometur homo, quaratur Deus: sicut equus non se domat, ita nec se domat homo.* Quare concludit idem S. Doctor: *In Deo spem nostram ponamus. Totam spem nostram perfectionis in Deo fundare & collocare debemus, ut Divinam suam præsentiam juxta beneplacitum suum nos illuminet, inflammet & moveat: idque constanter & perseveranter, adedò, ut, donec domemur & perdomemur, id est, perficiamur, domitorum feramus.*

S. Aug.
tom. 10.
serm. 4.

Secur-

Secundus effectus præsentiæ Dei est totalis perfectio & sanctitas. *Finis*, namque, *totius perfectionis est*, veluti docet Cassianus, *ut omnis nostra conversatio, omnis cordis volutatio, una & jugis efficiatur oratio, quæ est imago futura Beatitudinis, veluti arrha cælestis conversationis. Quod fit continuâ unione & præsentiâ Dei.* *Collat. 10. cap. 6.*

Rationem hujus reddit Albertus Magnus: quia præsentiâ Dei statim efficit *Deiformem*, *vita aeterna præambulum*, *transfert in Nunc aternitatu per intraversionem & sursumductionem*: & facit, ut anima certo quodam modo incipiat esse per gratiam, quod Deus est per naturam. Sicuti forma, dum communicatur subjecto, constituit & reddit ipsum tale, qualis illa in se est (albedo facit album, lux lucidam &c.) ita Deitas, veluti Divina quædam forma, communicata animæ, ipsam Deificat: & præsentiâ Divina, quæ est sanctitas per essentiam, participata sanctificat, & quâcunque ex parte perfectum reddit subjectum, ubicunque reperitur. *Alb. Mag. de adhar. Deo.*

Tertius fructus præsentiæ Dei est pax & quies. *Dat pacem in negotio, & occupationem in otio.* loquitur S. Chrysostomus: *Quomodo fieri potest, ut per medias urbes in tumultibus habitantes soli simus? Et respondet: Quando pravas & corruptas non loquimur cogitationes; sed quiescimus. q. d. tunc in summâ pace quis vivere poterit etiam in medietate civitatis & in tumultibus, quando in corde suo non habebit præsentiâ creaturarum, sed Dei: quando silentium imponet suis passionibus, & in oratione loquetur Deo. Cujus ratio est, quia mediante præsentiâ Dei omnes appetitus animi referuntur in unum, id est, in verum & finale bonum, quod est solus Deus. Quoapropter optimè consulit D. Augustinus: verânè & solidâ pace in hac vitâ gaudere desideras? ambula in præsentiâ Dei: *ibi mens, & hic quies.* Habita in Deo cogitatione & affectu, & in hac vitâ habebis pacem & quietem.. *S. Aug. nar. Ep. de grad in Bibl. P.P. S. Tho. 2 2. 1. 19. art. 3. S. Aug.**